BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 729 18 d'abril de 2025 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

285. L'ESPERANÇA QUE MOU

20 d'abril de 2025

Benvolguts i benvolgudes, aquest Any Jubilar de l'esperança ens ha d'ajudar a viure i comprendre amb més profunditat el misteri del temps pasqual que avui comencem. L'al·leluia cantat amb entusiasme per tot el poble sant de Déu, enyorat durant aquest llarg temps de Quaresma, no és un element decoratiu, sinó expressió de l'alegria que neix del cor quan celebrem que les promeses de Déu s'acompleixen en Jesús de Natzaret. I tanmateix, aquest al·leluia no es pot cantar amb sinceritat sense haver recorregut el Tríduum pasqual, perquè la resurrecció del Senyor no és un triomfalisme, sinó el fruit de la seva donació total i lliure a la humanitat.

És aquesta la lliçó que avui i sempre ens ofereixen les dones del sepulcre. Elles havien contemplat amb els seus ulls el fracàs del seu Mestre penjat en una creu. «S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop», els havia dit una vegada i una altra, pels camins de Galilea. I ara, en la foscor d'aquell migdia fatídic, ¿on era l'acompliment d'aquest Regne? El camí humil del Natzarè no havia servit per a res...

La reacció més lògica i raonada hauria estat abandonar, pensar que Jesús s'havia equivocat, que les seves prediccions eren una simple quimera. Però aquelles dones no deserten, no s'escapoleixen. Al contrari, continuen actives en el seu interior, i passat el repòs obligatori del dissabte tornen de nou amb la intenció d'ungir el cos del Mestre. El seu moviment és essencial. És un moviment que no es fonamenta en la força de la raó, sinó en la força de l'amor, que les empeny. Quina poca importància donen a la gran pedra sepulcral, als guardes, a tots aquells que es riuran d'elles perquè el seu gest es inútil i absurd. Quina poca importància donen a la seva tristesa i al seu abatiment, que les hauria reclòs a casa en la inactivitat de la desesperança. No! Elles han rebut una gràcia sobrenatural que les situa en un altre lloc, l'espai del Regne, perquè «nosaltres esperem allò que no veiem, i ho anhelem amb constància» (Rm 8,25).

És des de la seva recerca que descobreixen la novetat de Déu. Arribades al sepulcre tot és nou i sorprenent. ¿On és el cos que elles mateixes havien vist sepultar? ¿Qui són aquells amb vestits resplendents que els parlen? I els seus dubtes es responen amb un altre interrogant: «¿Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat» (Lc 24,5-6).

Una llum aflora en els seus cors. Així, ¿serà veritat que el Regne ha irromput definitivament en la vida dels éssers humans? ¿Serà veritat que aquell camí de servei i d'abaixament predicat pel Mestre esdevé font de vida eterna? No es tracta de comprovacions empíriques. Per descobrir-ho, nosaltres només podem llevar-nos a trenc d'alba, encaminar-nos vers el sepulcre i deixar-nos sorprendre per Déu.

Santa Pasqua!

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat